

Urška Sajko

NE MOREŠ SPATI, MALI MEDO?

OSEBE:

LUDVIK ARTOWSKY: Ludvikova pojava je fascinantna. Pomembno mu je kako zgleda njegova zunanost. Z dolgimi črnimi lasmi in plaščem še bolj poudarja svojo skrivnostnost in domnevno globino. Njegove oči so zlato. Privlačne, lažne in hladne. Obraz pa kot bi bil iz marmorja. Njegovi gibi spominjajo na gibe plenilca, so elegantni in kontrolirani, a v vsakem hipu se lahko njegovo telo požene v napad. Plane nate požrešno in sunkovito. Če se te izbere za plen je po tebi.

SAMO GROTO: Samov pogled je otožen in rahlo prestrašen. Zgleda šibko in bolešno. Je poln tikov. Če znaš pogledati čez njegovo zagrenjenost, vidiš nesebično toplino.

EMA GROTO: Ema spominja na premočenega glodalca. Neprijetna na pogled. Tudi njena osebnost ni prijetna. Vendar jo nekako razumeš in ji ne moreš zameriti njene tečnosti in histerije. Je poštena in načelna. Njen moto je: ne stori drugim tistega, kar ne bi hotel, da kdo stori tebi. To se kaže na njenem obrazu, ki nosi prisiljeno ponosen izraz.

ŠTUDENTKA

ADRIAN GROTO: Sin Sama in Eme.

PROSTOR:

Stara socialistična stolpnica na obrobju centra mesta. Pred stolpnico je klopca. V stolpnici je kuhinja, ki se jo vidi skozi veliko okno.

ČAS:

To se lahko zgodi kadar koli.

**AVTORJEVA OPOMBA:*

V vseh nas je malo Ludvika, Sama in Eme.

1. PRIZOR

(ADRIAN: Ludvik je kot brat mojemu očetu, torej moj „stric“. Samo, Samči je moj oče. Slonita na ograji terase, na vrhu stolpnice in kadita. Gledata dol. Opazujeta ljudi, ki hitijo na vse strani po razno razni opravkih.)

SAMO

Sem otrok, sem kužek, sem oče, včasih celo mati. Medvedek... Tako mi je Ema pravila včasih. Zdaj sem se pa predvsem izgubil in bi šel najraje živeti v gozd za pol leta. S ful živalmi in knjigami. Brez ljudi. Pa s prijaznimi knjigami... takimi, ki imajo lepe zgodbe. Ko sem bil majhen, če so vsi zaspali pred mano... sem se počutil kot zadnji človek na svetu. Potem sem bral cele noči. Zdaj ne berem več. Zdaj buljim v računalnik ali pa ležim zraven speče Eme in razmišljam o svojem zavoženem življenju. Ema se s hrbtom obrne proti meni. Vem, da še ne spi. Vem, da me sovraži. Na tihem, ampak vztrajno. Pa sploh ne seksava več. Edine tistih par-krat, ko se le zgodi, hoče imeti roženkranc okrog vratu.

LUDVIK

Lej jih, mravlje uboge. Kar ima me, da bi jih pohodil. Vse.

SAMO

Kakšne mravlje?

LUDVIK

Preziram jih. Gnusijo se mi včasih. Posebno takrat, ko klečijo na kolenih objokani in smrkavi in me motrijo z rotečim pogledom. Takrat me ima, da bi jih brcnil v glavo.

SAMO

Jaz še nikoli nisem prizadel nobene ženske in ne vem zakaj one to vztrajno počnejo meni.

LUDVIK

To zato, ker te od vseh bab mara samo Ema..

SAMO

Grda...

LUDVIK

Treba ti bo podeliti svetniški naslov. Edino eni je uspelo pridobiti kanček mojega občudovanja.

SAMO

In ta junakinja je...?

LUDVIK

Kraljica Boudika. Tako jo kličem. Ne vem točno kako ji je ime.

SAMO

Katera je to?

LUDVIK

Kritičarka... tista z joški. Zelo visoka, z veliko maso las... ostri pogled, grob glas. Na tisti neki prireditvi je bila. Teh prireditev je toliko, da ne vem točno na kateri. A veš katero mislim? V eni svoji kritiki je napisala, da so moji romani ceneno, vulgarno, sranje. Da niso niti p od poetične erotike.

SAMO

Ja, ja! Z njo sem pa enkrat bil.

LUDVIK

A res? Pa ti se boš izkazal še za celega jebača.

SAMO

Jaz tud ne vem kako ji je v resnici ime... Blo je po službeni zabavi.

Nikol prej me ni pogledala. Potem pa me je odvedla... kot plen.
Spominjam se le delčkov, res sem bil pijan. Zajel me je roj
elektronov, ki jih je sprostila njena mogočna ženskost. Takoj po tem
me je vrgla iz stanovanja. Še niti dobro oblečen, sem obsedel na
hodniku in se počutil kot odvržen olupek.

LUDVIK

Zlomil jo bom. Neopisljiv je občutek, ko se nekdo zaradi tebe ubije.

SAMO

Tudi jaz kdaj pecam smrt. Ko kadim tu na strehi in gledam v
globino. Razmišljam kakšen zvok bi naredilo moje telo, če bi trešlo
ob beton.

LUDVIK

Pa nehaj s takimi. Včasih si patetičen. Zakaj bi se ubil?

SAMO

Ful sem osamljen kdaj pa kdaj. Če ne bi bilo Adriana, ki me res
rabi... bi se že zdavnaj.

LUDVIK

Osamljen? To je novodobna pošast, Samo. Pogoltne te. Stisne v
želodec, spusti kislino, da peče. In strah te je. Strah te je, ker slišiš
le besede nerazumevanja, poglede hladu in lažne dotike. Nikjer nisi
varen, nikjer nisi sprejet. Tako se včasih počutiš. To ti vidim v
očeh. Pridi. Pejva pit.

(ADRIAN: Ludvik očeta objame okrog ramen in ga povleče stran od ograje.

*Žalostno megleno mesto se razprostira pod njima. Z nostalgičnim pridihom. Saj ga
vsi poznate. Mislim, da se dela jutro ali pa večer. Kdo bi razložil.)*

2. PRIZOR

(ADRIAN: Ema, moja mati sedi na klopi pod oknom, pred blokom. V naročju ima malega mene. Bere roman z naslovom: Sanje neke nune. Njena napetost me frustrira. Začnem se jokati. Mati postane živčna.)

EMA

Nehi. Prosim. Nehi!

(ADRIAN: Položi me zraven sebe kot kakšen predmet in ne kot človeka. Poskuša naprej brati. Jokam še naprej.)

EMA

Tiho bod, če ne ti bom začela cucelj v šnopc namakat. Okej, ti bom brala!

(ADRIAN: Začne mi naglas brati iz knjige. Nežno... kot bi brala otroške pravljice).

EMA:

Pater Ivan jo je odvedel v ogromno, staro stavbo. Umazan, temen prostor je bil kot nalašč za takšne brutalnosti. Namenoma je ni zvezal, da se bo lahko igral. Da bo bolj razburljivo. Upirala se je. Praskala grizla, brcala. Udrihala po njem z vso močjo. Vedno je vedel, da je mačje sorte, da se ne bo pustila zlahka. Vseeno mu ni bila kos. Prevzelo ga je slo in postal je nadnaravno močan. Neustavljiv. Začel jo je pretepati. Dokler ni bila vsa razmesarjena. Potem ji je zlomil roko. Zanalasč. Slišal je kako je kost glasno počila. Ta zvok ga je še bolj vzburlil. Vrgel jo je po tleh in jo začel brcati. Ni se več upirala. Strgal je obleke dol z nje. Vse do zadnjega kosa. Hotel je gledati njen zmaličen obraz medtem, ko jo je fukal. Prosila ga je naj neha, da jo boli. Še močnejše jo pritiskal. Gledal je kako se ji solze, kri in umazanija mešajo na obrazu. Obrnil jo je in ga spet vtaknil. Zlomljeno roko ji je zvil za hrbet in vlekel jo je za lase med tem, ko jo je surovo porival od od zadaj. Fukal jo je kot kobilo, saj ni bila več kot to. Navadna žival. Hrzala in penila se je kot konji med galopom od nevzdržne bolečine, ki ji je parala telo. Ta kobila se je imela za nekaj več. Zdaj bo videla kdo ima premoč.

(ADRIAN: Mati z roko počasi zdrsi med svoje noge. Preneham jokati. Mehkoba njenega glasu me je uspavala.)

3. PRIZOR

(ADRIAN: Oče se vrti po kuhinji in pripravlja pijačo. Zraven še kuha pasulj iz konzerve..)

SAMO

Izvoli.

(ADRIAN: Poda kozarec Ludviku.)

SAMO

Na naju! In na Adriana.

(ADRIAN: Nazdravita).

LUDVIK

Vedno na Adriana... včasih se mi zdi, da si obseden z njim.

SAMO

Obseden pač ne! Razumel boš, ko se bo tebi rodil prvi otrok.

LUDVIK

Ne maram dojenčkov.

SAMO

Zakaj ne?

LUDVIK

Zato, ker so smrdljive, kričeče kepe človeškega mesa, ki so bile pred kratkim iztisnjene iz vagine.

SAMO

Adrian je prvo človeško bitje, ki me gleda kot boga

(ADRIAN: V kuhinjo vstopi Ema z mano v naročju. Derem se.)

EMA

Spet pijeta?

SAMO

Človek mora pit, če ne umre.

EMA

Spet tvoje bedne šale, al kaj?

LUDVIK

Emica! Si spet nadržkana?

EMA

In ti? Spet tle? Na večnem obisku?

LUDVIK

Lepo te je videt.

EMA

Adrian rab plenice. Pejt po plenice!

SAMO

Lahko spijem do konca?

EMA

Ne!

SAMO

Včasih se mi zdi, da ima tale menstruacijo trikrat na mesec.

EMA

Vsaj nisem neambiciozen luzer.

LUDVIK

Jebemtiš....

SAMO

Tud ti nisi neka huda karieristka in glede na to, da nimaš službe jaz jo pa mam, ti zgini po plenice.

EMA

Zdaj pa sploh ne grem. Ti mi že ne boš tega govoru.

SAMO

A si v vrtcu. Še Adrian je bolj zrel. Zanj se gre.

EMA

Vedno se gre zanj!

(ADRIAN: Porine me v očetovo naročje. Besno odide in za seboj zaloputne vrata)

SAMO

Pa je šla.

LUDVIK

Ljubosumna je, ker ne razume te vezi med nama. Žre jo, ker si na poroki rekel Da in pogledal mene.

SAMO

Tisto je bilo čist... ponesreč.

LUDVIK

Še po dveh letih ne more tega prebolet.

SAMO

Jutri tud prideš na južno?

LUDVIK

Zmenjen sem na kavi z neko lušno blond študentko, ki dela diplomsko o
mojih delih. Stari moj!

(ADRIAN: Oče Ludvika igrivo boksne v ramo)

SAMO

Pejt že, no. Da ne boš slučajno še ene pičke zamudu. Lahko bi si
počas že kak drug hobi našel.

LUDVIK

To ni hobi, to je umetnost. Potrebno je imeti vajo in talent.

SAMO

Jaz tega nikoli nisem znal...

LUDVIK

Žal ni talenta.

4. PRIZOR

(ADRIAN: Ema kuha špagete. Ludvik sedi za mizo. Postavi krožnik pred njega.)

LUDVIK

Spet špageti?

EMA

Upam, da je dobro.

LUDVIK

To res najbolje znaš. A Samo je še v službi?

EMA

Ne, Adriana je peljal na sprehod.

LUDVIK

A sem ti že kdaj povedal, da obožujem tvoje... špagete.

Tudi jaz znam kuhati veš? Uživam medtem, ko režem, pražim, mečem skupaj začimbe, ustvarjam okuse.

EMA

Hvala.... Samo te je že hvalil, ampak je rekel, da se preredko lotiš. Zakaj?

LUDVIK

Če bi kuhal vsak, dan bi se naveličal in izgubil eno od svojih strasti.

EMA

Jaz pač nimam izbire.

LUDVIK

Koliko let se že poznavata?

EMA

Brala sem tvoje romane.

LUDVIK

In? Kateri ti je bil najbolj všeč.

EMA

Sanje neke nune.

LUDVIKA

Odrekanje povečuje užitek. Česa si se ti odrekala vsa ta leta?

EMA

Včasih je težko imet družino. Sej on velik pomaga. Ampak otrok te prisil v to, da se zapustiš. Nehaš se rihtat. Želje in hotenja... pa lahko, kar...

LUDVIK

Kaj hočeš, Ema? Kaj si želiš?

EMA

Da bi se mi že končno uresničilo kakšno prekleto hrepenenje.

LUDVIK

Po čem hrepeniš? Veš, da najbolj od vseh razumem te stvari.

EMA

Včasih se mi misli pregrehe prikradejo v glavo ravno med molitvijo. Vendar meni se ne zdi, da grešim... Ko sem stala pred križem me je zajel tak žar, da sem si slekla obleko in se vsa predala. Mogočen in skrivnosten je moj kralj. Kopam se v njegovi luči. Tokrat ni kot grozljiva podoba, ves trpeč razpet na križu. Ni več neskončno daleč, skrivnosten in nedotakljiv. Tik ob sebi čutim rahle vibracije, ki jih oddaja njegovo vzdraženo telo. Vonj najinih razgretih teles drhti v zraku in mi polni prsa tako, da komaj diham od vznesenosti in prazničnega pričakovanja. V dlani vzame in ohladi moja zardela lica. Družno se smehljava, razigrano in nedolžno kot otroka pred igro. Položi me na posteljo in mi sleče moja težka črna oblačila iz katerih se dviguje zatohel prah. Osvobodi me mojih spon odrekanja. ... To so tvoje besede Ludvik. Iz tvoje knjige. Ne morem si jih zbit iz glave.

(ADRIAN: Ludvik je že čisto ob njej. Nežno, ampak nevarno jo prime za zapestja.)

LUDVIK

Tudi najbolje jih znam uresničiti. Zakaj te rajca vera?

EMA

Sem Škofijska Gimnazijka, bivša.

LUDVIK

Se ti vidi. Imaš tisti značilni perverzni nasmešek.

EMA

Imamo ga vse „pridne“ faranke.

LUDVIK

Mene rajca vera, ker naj bi bila čista in zlata... a v svojem bistvu je umazana, zelo umazana. Ema, rabim te. Tvoja milina boža mojo nesrečo.

(ADRIAN: Ludvik jo poljubi.)

EMA

Ves ta čas te poskušam pogruntat. Ne morem... Vse kar vem je... da s tabo mora biti krasno... počet kar koli.

LUDVIK

Nenavadna si... Mislim... Zdiš se mi prekrasna v tej svoji nenavadnosti. Kaj takšnega še nisem videl. Tvoje telo in tudi notranjost sta konflikt med nežnim in divjim. Tvoj obraz je nekaj med punčko in prvinsko bojevnico.

(ADRIAN: Med tem se jo seveda dotika povsod po telesu.)

EMA

Imaš oči divje mačke. Zakaj se mi zdi, da imaš prav tak svet kot jaz.

LUDVIK

Vsa ta leta si se skrivala za nesramnostjo. Hočeš to, kar vse...
Ženske obožujete, če ste pofukane kot prasice.

(ADRIAN: Ludvik Emo dvigne na kuhinjski pult. Grob je. Spodaj pod oknom sedi očka z mano v naročju, z vozičkom ob strani. Lepo mi je. Očka me greje. Sonce me greje. Končno je prebilo meglo.)

SAMO

Si dobro spančal? Smejčáš se! O, lej. Kolo od strička Ludvika. Najbrž je spet prišel žret. Striček Ludvik ni tok napačen. Čeprav mi je zadnjič razlagal, kako je metal majhne mucke iz balkona. Pa sem ga vprašal zakaj in je rekel, da ga je zabavalo. Zdelo se mu je zanimivo, kako se speštajo na tleh. Striček Ludvik me vedno znova razočara. Ampak potem, ko me pogleda s tistim čudnimi hrepenečimi očmi... me omehča. Veš kaj sem vedno sovražil. Jaz sem se moral celo življenje za vse jebeno truditi. Njemu pa kar z neba, direkt pred noge pada: kariera, prijatelji, ženske... Predvsem ženske. Ko stojim zraven njega sem neviden za njih. Kako jih očara s svojo skrivnostnostjo, spontanostjo. Neobziren kot je, vedno dela kar mu paše. Zato hočeš bit del tega. Jaz hočem bit del tega. Lep moški je. Ni me sram povedat. Po moje ima neke magnetne v sebi, ali kaj. Ker še mene privlači, včasih... Žalostno je, da jaz vem kakšen je v resnici. Brezčuten prasec... Nesrečen sem kdaj pa kdaj. Ali pa kar skozi. Ampak, ko pogledam te tvoje lepe očke je spet vse v redu. Ti me imaš pa rad, ker sem v resnici dober in topel. In ti to veš. Jaz te imam rad, ker boš postal najboljši človek na svetu. Pridi mali, greva noter.

5. PRIZOR

(ADRIAN: Očka me nese noter. Za sabo vleče voziček. Moja draga mati in stric Ludvik sta se ravno nehala onegaviti. Zdaj sedita v kuhinji in pijeta čaj. Mirno... kot, da jima telesni sokovi ne bi tekli po nogah. Tik pred vrati sva. Očka pogleda gor. Opazi Študentko, ki sedi na ograji terase. Očka steče do okna in se nagne noter.)

SAMO

Študentka je na strehi. Hoče se vrečt dol!

EMA

Kaj se dogaja?

SAMO

Mah! Ludvik, je spet zatiral.

LUDVIK

Babe histerične. Vedno zaganjajo dramo.

SAMO

Ti jih do tega pripraviš in zraven še uživaš. Priznaj! Včasih se sprašujem zakaj te imam sploh rad. Samo sranje delaš.

(ADRIAN: Vsi trije pohitijo na streho. Na robu stoji objokana Študentka. Mene so pustili kar na mizi. Užaljen...)

ŠTUDENTKA

Tako sem prezeblja in zgubljena. V vseh objemih se počutim osamljeno... Pustila sem ti, da z mano počneš vse tiste umazanosti. Za kakšno ceno. Vse si mi vzel!

LUDVIK

Tona žensk se meče za mano. Vse si jo drkajo na moje knjige.
Otroke bi prodale, da bi jih dvakrat pogledal. Kaj si pa pričakovala? Da jih bom stran metal? A smo slučajno v telenoveli, pa jaz ne vem? Matr si seksi s tem razmazanim mejkapom.
Mislim, da se na strehi še nisem dol dajal.

(ADRIAN: Ludvik stopi do Študentke. Potegne jo k sebi. Prisloni jo na ograjo. Z nje strga obleko. Študentka je kot omamljena. Se mu ne upira. Začne jo porivat medtem, ko ga Samo in Ema zaprepadeno opazujeta. Ema v nekem trenutku besno odvihra s strehe. Samo nejeverno gleda dogajanje. Ludvik precej hitro konča. Zapne si hlače.)

LUDVIK

Jebem ti, me je zrajcalo tole. Mi je kar hitro špricnil. No, zdaj pa nadaljuj. Hotela si skočit.

ŠTUDENTKA

A bi ti bilo čisto popolnoma vseeno, če bi se ubila? Tudi slabe vesti ne bi imel, ker sem se zaradi tebe? Me nimaš vsaj malo rad?

LUDVIK

Hvala kurcu, jaz nimam teh nepotrebnih občutkov. Tako, da ne zavlačevat. Dol se že vrzi. Malo je mraz postalo.

ŠTUDENTKA

Odpeljal si me v pravljico. S tabo sem se prvič začela počutiti zares živo. Mislila sem, da sva povezana, da me razumeš. Ne bi se mogla bolj motiti. Spoznala sem, da si posebljena dekadenca. Ludvik Artowsky! Enkrat te bo nekdo tako zajebal, da ti nič ne bo jasno! Kar se pa mene tiče, si pa zmagal!

(ADRIAN: Študentki je spodrsnilo. Pade v globino. Kaj se pa motovili po ograji. Prav ji je. Vedno sem vedel, da so komparativistke storaste. Pospremi jo krik. Nato se sliši zvok mesa, ki z vso silo trešči ob trdno površino. Ludvik deluje rahlo šokiran.)

SAMO

Tako jih dobiš, ne?! Ko strmiš v njih? To mi gre najbolj na kurac,
kako zabodeno jih buljiš. Kot, da jih boš požrl. In jih!
Ampak one to hočejo! Hočejo bit požrte. V temu je štos. A ne?

LUDVIK

Nisem mislil...

6. PRIZOR

(ADRIAN: Ludvik in Ema sta sama v kuhinji. Ona besno plane nanj. Začne ga pretepati. Ludvik jo odrine ob pult)

EMA

Prasec! Kako si lahko bil s tisto glupo študentko?!

LUDVIK

Kje maš pa Samota?

EMA

Pička ti materina!

(ADRIAN: Ema spet napade Ludvika. Ludvik jo pridrži in ji zasika v uho.)

LUDVIK

Njo sem jebal še pred tabo.

EMA

Zakaj pa nisi nehal?

LUDVIK

Zakaj pa bi?

EMA

Zato, ker si z mano!

LUDVIK

Kaj sem s tabo?

EMA

Moj si.

LUDVIK

In ti si Samova žena. Ko sem te jebal na tem pultu... si tudi mislila nanj? Medtem je bil pod oknom, veš? Z Adrianom...

EMA

Da si drzneš! Po vsem tem!

(ADRIAN: Ema se zopet zapodi vanj. Ludvik jo zgrabi)

LUDVIK

Da si mi ti drzneš težit. Lahko bi bila vesela, da sem ga sploh hotel vtaknit vate. Še niti obrite pičke nimaš. Packa nemarna! Veš koga jaz fukam? Manekenke, igralke! Hvaležna bodi, da sem šlatal tvoje uvele joške. Tišina!

EMA

Vse sem naredila zate. Veš, da sem. Tudi zdaj. Reči mi, pa bom naredila. Samo, da boš ostal zaljubljen vame.

LUDVIK

Nisem zaljubljen.

EMA

Kako ne?

LUDVIK

Kos mesa si mi, Ema.

EMA

Ampak kako... če sem čutila vez med nama. In rekel si mi, da sem posebna in nenavadna. In način kako si me gledal. In način kako si me fukal. Lahko si bil brutalen, lahko pa si se prilagajal najmanjšemu odzivu mojega telesa. Znal si ga uporabljati kot, da je tvoje.

LUDVIK

To še ne pomeni, da sem zaljubljen. Morala bi vedeti, da tega ne znam.

EMA

Kako ne znaš?

LUDVIK

Ves čas, ko si me očarano buljila v oči ali nikoli nisi opazila ledene zime, ki živi v njih? Nepozoren kos mesa si, Ema.

EMA

Kako si lahko tak?

LUDVIK

Tak pač sem. Ti si se zagledala v iluzijo.

EMA

Ne morš bit tak!

LUDVIK

Lahko sem še hujši. Obupana si! V očeh ti sije smrtna groza in ti ne dovoli dihati. Najlepše sanje so ti počrnele in se spremenile v črno sluz. V mlačnem zakonu se utapljaš. Hrepeniš po nečem boljšem. Kot vse malomeščanske uši si tudi ti želiš sprememb, pustolovščin.. Zakaj tvoje življenje ni razburljivo?

EMA

Lahko bi vedela! Prebivaš v koči, ki ždi na tisti strani doline, ki se je sonce nikoli ne dotakne. Tvoja hiša bo zavedno pokrita z ivjem.

LUDVIK

In najbolj si patetična takrat, kadar poskušaš biti poetična samo zato, da bi name naredila vtis. En aplavz. Končno ti je potegnilo..... Kaj boš zdaj naredila, Emica. Upanje je umrlo še pred tabo. Pa sem vedno mislil, da upanje umre zadnje. Bil sem tvoja edina rešilna bilka, ki se ti je nepričakovano zlomila.

EMA

Dala sem ti dušo, ti pa si jo stlačil v mikser!

LUDVIK

Kakšen kontrast! Igrala si trdno, močno žensko. Zdaj se pa plaziš po tleh kot ranjena žival. Mene nisi nikdar preslepila. Že od začetka sem začutil kako šibka si v resnici. Emica! Kaj boš naredila?

EMA

Ubila se bom!

LUDVIK

Zdaj le čustveno izsiljuješ. Naredi uslugo sebi in Adrianu. Zares se fentaj in daj še njega! Tukaj vama ni več nič ostalo.

EMA

Zakaj Adrianu? Saj ma Samota, najboljši fotr je.

LUDVIK

Ha! Spet Samči. Ta nesposobni strahopetni revček? Njemu bi zaupala, da sam skrbi za Adriana?

EMA

Obožuje ga... Zakaj govoriš grdo o Samotu? Sem mislna, da maš vsaj njega rad. Od vseh ljudi na svetu... Samo ti je bil vsa ta leta zvest kot pes. Vsaj njega moraš met rad.

LUDVIK

Jaz nimam rad. Jaz samo preziram in občudujem. Samova vztrajnost me fascinira.

EMA

Zakaj ne občuduješ mene?! Vsaj neki mi dej.

LUDVIK

Ne! Dolgočasna in patetična si. Na živce mi greš. Zakaj si še tu? Ubij se že enkrat.

EMA

Ne delej mi tega. Ne bit hudoben. Lahko te delim z drugimi ženskami. Vse bom požrla. Sam ostan.

LUDVIK

In moškimi?

EMA

Moškimi?

LUDVIK

Od moškega spola najraje zelo zelo mlade fantke. Čisti so in gladki . Mogoče bom nekoč zapecal tvojega sina. Sama veš kako to gre.

(ADRIAN: Ludvik vstane in se začne oblačiti. Ema se mu obupano oklene nog.)

EMA

Ne! Povej! Pogoj mi postavi. Kar koli! Samo ne it...

LUDVIK

Daj svojo malo nesposobno ročico v mikser, pa ostanem.

EMA

A ti to resno?

LUDVIK

Rekla si naj postavim pogoj. To je moj pogoj. Če ne, grem.

(ADRIAN: Ema okleva, nato potisne roko v mikser. Prižge ga. Kriči od bolečine. Sesede se na tla. Po roki ji teče kri. Budala mazohistična... samo to lahko rečem. Potem jo Ludvik grobo prime za obraz.)

LUDVIK

Šit! Baba nora! Kaj delaš?

EMA

Če si rekel...

LUDVIK

Pa nisem mislim resno!

EMA

Poglej me. Konec je. Ubila se bom in Adriana. Nočem, da ostane sam. Isto kt js! Nihče me ne mara... Še obupan Samči me ima že poln kurac. Še moj lastni sin ima rajši bednega Samčija ko mene. Me ne preseneča... sem kot kaka zmutirana podgana, ki je pobegnila iz kanalizacije vsa pomazana z drekom.
Fuj!

(ADRIAN: V ozadju se sliši moj jok. Očitno so vsi skupaj pozabili, da imajo dojenčka v hiši Ludvik zaprepaden odide. Ema za njim zavpije).

EMA

V tebi sem iskala življenje.

7. PRIZOR

(ADRIAN: Samo sedi na terasi in pije. V rokah drži knjigo. Ludvik mirno lupi banano in hodi proti njemu. Začne jo opolzko jesti.)

LUDVIK

Ne moreš spati, mali medo?

(ADRIAN: Samo odpre knjigo in začne iz nje brati)

SAMO

Jaz sem ju našel. V najini sobi. Odnoslo me je ob steno, ko sem videl. Postelja je bila prepojena s krvjo. Temno rdeča. Bila je kontrast njenega belega obraza, ki je gledal iz pod odeje. Očitno jo je zeblo. Kot bi klali prašiča. Na steno je ene desetkrat s svojo krvjo napisala: Ne mara me... Hotel sem se prepričati, če je res mrtva. Odkril sem odejo. Tam spodaj pa je bil... Adrian. Tudi čisto bel. Videti je bil žalosten. Vzel sem ga v naročje in bil je mrzel. Stiskal sem ga k sebi in se drl kot žival. V nekem trenutku sem se zavedel, da držim trupelce. Spustil sem ga na tla. Tekel sem ven iz stanovanja. Baje ga je zadušila z blazino, so rekli.

LUDVIK

Kako jebeno klišejsko! Precenjeval sem njeno domiselnost. Si moraš mislit?

SAMO

To sem ti povedu takrat, ko si prišel k men... po tem. Zdej je to v tvojem novem best sellerju. Mesarija! Uau! Kakšen bombastičen naslov!

LUDVIK

Brez veze se sekiraš. Ne žaluj za svojo nezvesto ženico. Drugače pa bi

rad, da veš... nisem zares hotel, da se ubije. Nisem vedel, da se bo. Če ne jo res ne bi toliko... provociral.

SAMO

Nezvesto?

LUDVIK

Tudi njo sem obrnil. Jaz znam. Zavoham... Šibkosti, komplekse in hrepenenja. Potem jih masiram prav tam. Malo preden se je ubila. Moral bi me pretresti ta prizor, seveda me ni. Vseeno sem začel razmišljati, kako se je takrat počutila. Njena notranjost je morala biti pogorišče. Iz oči ji je žarela bolečina kot bi bilo telo prekrito z žarečimi opeklinami in mehurji. Vse je bilo golo, oropano. V tistem trenutku je potrebovala človeško bližino, pa čeprav je bila ta povsem prazna, brez vsakršne tolažbe. Oklenila se me je kot edine rešitve. Bil sem mrzla, mokra skala sredi oceana, ki se jo je držala le toliko, da jo ne odnese. V njej je ždela nepopisna groza. Zraven pa jo je žrla še krivda. Malo zaradi tebe, veliko zaradi Adriana. Bilo je prav slastno! Čustva so precenjena. Imate jih le toliko, kolikor nekoga potrebujete.

SAMO

Ti... prasec!

LUDVIK

Moj neizprosen pogled ji je dal zadnji odgovor, ki jo je pognal čez rob. Pogledal sem jo v oči. Bile so prazne. Takrat sem se zavedel, da je že mrtva, čeprav še ni bila. To je najbrž tudi razlog, da je ubila Adriana. Preprosto ni mogla dopustiti, da bi tudi on kdaj kaj takega čutil.

SAMO

Ludvik, kako si mogel? Gorim na grmadi in ne umrem. Heretikom je bilo bolje. Prej ali slej je ogenj dogorel in niso več čutili. Brskam po spominih, kopljem po starih zgodbah in ugotavljam, da vedno znova ponavljam isto napako. Preveč zaupam.

LUDVIK

Mislím, da se ne razumeva. Hočem ti pomagati. Hočem te rešiti iz te malomeščanske greznice. Ljudje so ovce, nepomembni. Njihova monotona in dolgočasna življenja niso vredna nič. Smrt je za njih najbolj razburljiv dogodek. Poglej! Še oblečejo se svečano, takrat kadar crknejo. In ti?! Žena in otrok! Lepo te prosim...

SAMO

Veš kaj delam? Iščem v sebi tisto odrešitev. Odkril sem, da je v drugih ne bom našel. Po moje sploh ne obstaja. Vsak se mora boriti s svojimi demoni in vsak je v tem boju sam. Jaz pa sem prešibek za to... sovražim se zaradi tega.

LUDVIK

Pa ne se spet smilit samemu sebi!

SAMO

Takrat, ko najbolj kričiš na pomoč, te ne bo nihče slišal. Veseli me, da so drugi srečni in se zabavajo. Se imaš fino, Ludvik?

LUDVIK

Neizmerno! To me pa res zabava. Vsi mi želite pripadati!

SAMO

Ja! Vsi! Vsi vlečemo Ludvikov voz zabave. Smo tvoje male veščice! Ti pridemo preblizu in nas skuriš. Mislím, da si sonce. V tebi pa je en velik mrk!

LUDVIK

Uživam v tej surovi svobodi, ki jo čuti le norec. .

SAMO

Postal si črna luknja! Ne da se ti pobegniti. Nenasiten in objesten. Napajaš se s trpljenjem drugih... Tank si! Samo greš in uničuješ!

Vseeno! Pizda! Zakaj te moram met rad!? Zdaj sem izgubil edini
dve osebi zaradi katerih sem sploh vztrajal! Tebe in Adriana!

LUDVIK

Kaj pa Ema?

SAMO

Jebeš Emo! Bila je poročena z mano pač iz obupa. Nihče noče biti
biti zapuščen in neljubljen. Z njo sem bil le zato, ker tudi jaz nočem
biti sam! Jebemti! Zdaj bom tako ali tako crknil.

LUDVIK

Bedno ti je samo zato, ker kot otrok nisi imel nobene domače
živali. Psa ti bom kupil. Lažje ti bo.

SAMO

Imel sem poslanstvo! Vzgojiti lepega in čistega človeka. Takega, ki
ne bo sebičen. Zdravilca! Njegov cilj bi bil preganjati bolečino.

LUDVIK

Poglej. To je ena ogromna utopija. Mogoče, če bi bil malo manj
idealista bi ti bilo lažje v življenju. Rešil sem te razočaranja.
Adrian bi postal tak kot vsi: plehka, nezanimiva svojat!

SAMO

Nimaš pojma

(ADRIAN: Samo vzkipi in začne daviti Ludvika.)

LUDVIK

Pa ti me hecaš!

*(ADRIAN: Stric Ludvik dviguje uteži in ima kondicijo. Z enim samim udarcem ga
podere na tla. Samo se počasi pobere)*

SAMO

Mislil sem, da te lahko rešim... Da lahko obarvam tvojo črnino s svojo toplino. Da lahko zbudim radost v tebi. Zdaj grem malo streljat zombije. Ali se bom pa vrgel s terase.

LUDVIK

Ne! Ne smeš se ubiti. Tvoje telo hočem shraniti. Telo, ki me spominja na nesposobno ptičje strašilo z gnezdrom v klobuku.

SAMO

Mojo dušo tudi hočeš?

LUDVIK

Normalno! Saj je še bolj uboga kot tvoje telo. Revna in osamljena. Prestrašeno se bori za kanček dostojanstva. Vrnem ti ga in za vedno boš moj. Kot pritlehen kužek boš spet stopical za mano. Pohlevno in ponižno... s stopinjo starca boš vedno taval za menoj.

SAMO

Odločil sem se... Ne bom se ubil. Zapustil te bom.

LUDVIK

Sam veš, da ne moreš.

SAMO

Glej me.

(ADRIAN: Ludvik stopi čisto k njemu, še preden Samo do konca vstane. Porine ga nazaj na stol. Sleče si majico in razkrije svoj izklesan torzo. Nežno prime Sama za roko in jo položi na svoj trebuh.)

LUDVIK

Vem, da hočeš.

SAMO

Ne...

LUDVIK

Ššš. Želim le, da me malo božaš.

(ADRIAN: Samo se dotika Ludvika po telesu. On stoji nad njim.)

SAMO

Tvoja koža je bela... kot, da te sonce ne bi maralo.

(ADRIAN: Ludvik poklekne. Začne rahlo in previdno poljublja in otipavat Sama. Zaljubljeni očka je na začetku zadržan. Nato se preda svojemu rablju in mu poljublja roko. Ko se nehata ljubiti, Ludvik stoji nad njim in hladnokrvno kadi cigareto. Opazuje ga. Samo gol leži na terasi in nepremično strmi predse.)

SAMO

Ludvik... Prosim... Ludvik...

8. PRIZOR

(ŠTUDENTKA: Povsod je tema. Osvetljena sta edino Ludvik in Samo vsak na svojem koncu odra, ter na sredini Adrian, sedaj že odrasel mlad fant.)

ADRIAN

Očka. Nisem te mogel zares poznati. Mogoče je celo bolje. Najbrž bi se te sramoval. Če bi lahko živel, bi bil tako mogočen kot stric Ludvik. Počel, kar bi hotel, brez posledic. Vseeno občudovan. Očka, kaj si hotel narediti iz mene? Hotel si, da bi postal sočuten? Pa si mi vedno govoril, da me imaš rad. Če bi me res imel, bi mi želel najboljše. In to je užitek. Brezmejno naslajanje. Brezčutnost, to je bogastvo! Ti si revež, ker tega nimaš.

(ŠTUDENTKA: Prižgejo se luči. Na sredini odra je velik kup človeškega mesa nad katerim se dviguje Ludvik, ves ponosen. Ta kup sestavljajo vsi umrli. Jaz, Ema, Ludvikova mama. Vsi goli in krvavi. Adrian se potopi v tale naš kup.)

LUDVIK

Pridi, Samči. Kaj še čakaš? Pridruži se moji stvaritvi.

SAMO

Ne morem verjet. Še mrtvih ne pustiš na miru. Še njih izrabljaš...

LUDVIK

Pa kaj moraliziraš?! Vsi vemo, da ti paše.

(ŠTUDENTKA: Samo začne hoditi proti kupu mrtvecev.)

KONEC